Salva Nebot: "M´allunyo de la fotografia més purista" - Mediterráneo - 05/02/2017

a la contra

entrevista Salva Nebot

«M'allunyo de la fotografia més purista»

Salva Nebot és un fotògraf originari d'Onda que fa molts i molts anys es va establir a València. La seua trajectòria parla per si mateixa. És un fotògraf amb molta qualitat i, com bé diu **Román de la Calle**, amb «una asombrosa capacitat per experimentar». Ara exhibeix a la **Llotja del Cànem** de Castelló el seu projecte *Fragments d'absència* fins el 25 de febrer.

PACO POYATO

Soports singulars. Nebot plasma algunes de les seues imatges en fusta, donant-li una altra textura.

—Quan un visita la teua exposició no espera veure que els suports de moltes de les fotografies que presentes siguin de fusta. Com arribes a desenvolupar aquesta idea?

—Tinc una base pictòrica i des de sempre m'ha interessa molt el tema matèric, expressionista. Llavors, quan vaig començar amb la fotografia, com mai m'ha atret la fotografia documental i narrativa, vaig buscar una part molt més expressiva. De fet, el que pretenc amb les meues fotografies és combinar el pictòric amb la tècnica fotogràfica. Així, vaig començar a incorporar textures a les pròpies imatges. Tot s'integrava molt bé, però no deixava de ser una fotografia.

—Vas voler fer un pas més enllà?

—Així és. A poc a poc, provant, fent mil i un experiments, vaig reprendre la fotografia analògica per la seua «màgia» i per tenir el control total de l'obra, des de la presa de la foto fins a l'acabat final. Per aquest motiu vaig començar a provar suports, des d'un paper texturitzat —que no em va acabar de dir res— fins a la fusta, que és un element viu i que per a aquesta exposició en concret es prestava a jugar molt bé per la temàtica.

—Com aconsegueixes plasmar la imatge sobre la fusta?

—Emulsionant la fusta. El procés és el mateix que quan una imatge es revela en el laboratori: revelador, fixador, atur i rentat. En aquest cas és el mateix, si bé emulsionar un paper no és el mateix que ferho amb la fusta. De fet, com comprendràs, dur a terme aquest procés sobre unes estaques de fusta de gairebé dos metres no va resultar gens fàcil —es riu—, va ser una bogeria. Vaig fer bastants proves fins que vaig aconseguir l'efecte desitjat, emulsionant-lo amb una brotxa, esquitxant a l'estil *dripping* de Jackson Pollock. Volia evitar que el revelat fos uniforme, preferia que fos més abstracte.

—Per què exactament? Per què la fusta és aquí tan rellevant?

—Intento arribar a aconseguir aquesta integració de la pròpia imatge amb la textura de l'element. La fusta m'ha funcionat per això.

—I aquesta rugositat de la fusta combina a la perfecció amb la temàtica que planteges, aquest aspecte una mica reivindicatiu, de compromís que ara abordarem. Abans voldria saber com va sorgir el projecte que dóna peu a 'Fragments d'absència'.

—La Fundació Inspirarte em va concedir una beca, la directora de la qual és la comissària d'aquesta exposició, Pilar Algarra, per anar a prop d'Essaouira, al Marroc, i viure durant 15 dies l'experiència de veure en persona als centenars, milers de persones que intenten sortir del país com sigui per «viure una vida millor». Veure tot allò, aquesta situació en què un pot oblidarse que existeixen drets humans, resulta impactant. Misèria, una ànsia per fugir... Més que oferir un retrat documental de tot això, volia donar-li un toc molt més expressiu.

> El fotògraf d'Onda exhibeix 'Fragments d'absència' a la Llotja del Cànem

—És una exposició d'una gran càrrega emocional.

—Crec que sí. Hi ha una barreja de tot el concepte del desarrelament, l'emigració. De fet, hi ha una peça que es basa en la *Naturalis història* de Plini el Vell en el qual s'explica el mite que una jove, quan l'amant s'anava a la batalla, ella dibuixa a la paret la seua silueta. És un dibuix per retenir-lo, per tant està present al mateix temps que absent. Això és una cosa que vaig voler copsar en una de les imatges presents en l'exposició, aquesta en la qual veiem a un home amb el tatuatge dels seus fills en els seus braços. De nou, la presència i l'absència. Així mateix, el fet d'utilitzar taulons creuats, simbolitza l'abandonament, la ruptura de la llar, el desastre. Taulers caiguts, ensorrats, alguna cosa en aparença sòlid que es trenca.

—D'alguna manera retrates, tot i no fer-ho d'una forma documental, una realitat que moltes vegades no volem veure. Vivim en una torre d'ivori i preferim obviar aquelles coses que ens agraden o incomoden, però això no vol dir que no tinguin lloc.

—És una mica recalcar aquesta situació des d'un punt de vista més expressionista, o crida-ho com vulguis. Pretenc mostrar que hi ha una situació a la qual no donem importància, una situació en què preferim no involucrar-nos perquè moltes vegades opinem que aquelles coses que no ens pertoquen directament no mereixen la nostra atenció. Això és una cosa que podem extrapolar a la societat actual, una societat cada vegada més individualista.

—Per què blanc i negre?

—La idea, el dramatisme, l'impacte, arriba millor, o a mi m'arriba millor en blanc i negre. Recordo veure una imatge de David Lachapelle, molt *fashion*, molt colorista i estrident, i tot i tenir davant meu una gran quantitat d'elements en els quals fixar-me, la meua mirada es dirigia cap a un punt en concret, no feia una lectura general. El blanc i negre per a mi concentra millor la imatge, el missatge que vols donar, sense distraccions, a part que jo sempre he estat molt barroc i dramàtic. En aquest cas en concret, a més, crec que és primordial per transmetre allò que vull transmetre. Vull que l'espectador capti en una mirada tot el missatge.

—El fet d'exposar a la Llotja del Cànem, com es va organitzar?

—A Pilar Algarra la van convidar a participar a la Fira Internacional d'Art Contemporani de Castelló, MARTE, amb la Fundació Inspirarte en l'edició de 2015. La Universitat Jaume I van visitar l'estand i van parlar de la peça que jo vaig presentar i finalment va sorgir la idea de organitzar aquesta exposició. Això sí, jo li vaig dir a Daniel Belinchón, de l'Aula de Fotografia de l'UJI, que no anava a presentar el mateix, que estava immers en un procés molt més complex.

—Has traspassat una frontera dins l'àmbit de la fotografia.

—Al mateix temps pot ser una peça-objecte, una escultura, una instal·lació... No sé definir-ho exactament, però la meua intenció era i és unificar el suport amb la fotografia, m'allunyo de la fotografia purista. L'exposició són fragments, detalls, textures en contrastos...

Eric Gras